

tionen ubetinget til at komme med saadanne Forslag og faa dem godkendte; inden Anlægene bleve iværksatte. Det, man tænkte sig, var altsaa nærmest noget lignende, som Forholdet er: med Hensyn til Finanslov i Forening med Tillægsbevillingslov, hvorved Udgifter godkendes, der i god Tro ere afholdte paa forventet Efterbevilling. Det maa imidlertid erkendes, at den Tanke, Udvalget saaledes havde, og som fandt sit Udtryk gennem den foretagne Formulering, viste sig ikke at være praktisk. Det viste sig, medens Anlægget stod paa, at hvis man skulde følge den Vej først at gaa til Rigsdagen med sine Forslag, vilde der gaa saa megen Tid til Spilde, at der forretningsmæssig set kunde ske adskillig Skade, og Forholdet blev da faktisk det, at for alle de Anlæg, der hidtil ere iværksatte, er Regeringen først kommen til Rigsdagen, efter at Pengene allerede ere gaaede ud af Kassen. Heraf følger tillige, at den Godkendelse, Rigsdagen har givet de den forelagte Regnskaber, har med Hensyn til Dispositionen over Pengene i og for sig været ganske betydningsløs — en Godkendelse, som tilmed Aar efter Aar er bleven givet af Rigsdagen uden nogen som helst virkelig Undersøgelse af Pengenes Anvendelse. Vi have som næste Sag paa Dagsordenen i Dag atter et saadant Regnskab til Godkendelse, og det skulde undre mig, om et eneste Medlem af Tinget kan sige, at han virkelig har undersøgt dette Regnskab. At det hidtil er gaaet saaledes, har vel i og for sig heller ikke været nogen stor Ulykke. Men naar der nu paa ny kommer Forslag om yderligere at give Frihavnen Ret til at anvende flere Penge, maa det fra Rigsdagens Side siges at være urimeligt fremdeles at vedligeholde en Praksis, der maa siges at bringe Rigsdagen i en temmelig latterlig Stilling; thi det er en for Rigsdagen latterlig Stilling at skulle have Lov til bagefter at sige ja til Foretagelsen af Anlæg, som faktisk allerede ere iværksatte, saa at det i Realiteten ingen Virkning faar, om Rigsdagen siger ja eller nej. Dette er en Stilling, som Rigsdagen anstændigvis ikke bør finde sig i. Derfor er det, at Udvalgets Flertal foreslaar, for disse 2 Millioners Vedkommende, og ventelig da ogsaa med Hensyn til de Beløb, der yderligere maatte komme til i Fremtiden, at lade Rigsdagen give Afkald paa den Bestemmelse i Frihavnsloven, hvorefter Anvendelsen af disse Penge skal forelægges Rigsdagen til Godkendelse. Men vi tilføje dog det Vilkaar, at dette Afkald fra Rigsdagens Side kun bør ske i det Til-

fælde, at der mellem de Autoriteter, der ere kaldede til at varetage Havnens Interesser, nemlig Indenrigsministeren og Havneraadet, ikke er Meningsforskel. Er dette ikke Tilfældet, skal Forslaget om Pengenes Anvendelse forelægges Rigsdagen til Beslutning. Paa denne Maade vil Rigsdagens Afstemning over disse Sager faa den Betydning, som den hidtil ganske har savnet. Dette Forslag har Indenrigsministeren imidlertid erklæret sig imod, og Mindretallet støtter ham deri. Fra den ærede Ministers Standpunkt er Modstanden forstaaelig. Ministeren siger — saaledes udtalte han sig i Udvalget —: Jeg kan ikke erkende, at Meningen med den omtalte Bestemmelse i Frihavnsloven har været den, at Rigsdagen skulde votere over Pengenes Anvendelse, inden de gives ud; det har kun været Meningen, at Spørgsmaalet om Pengenes Anvendelse skal forelægges for Rigsdagen, naar de godt og vel ere givne ud. Ministeren gaar ud fra, at denne, jeg gentager det, ganske latterlige Stilling for Rigsdagen netop er det, der udtrykkelig har været tilsigtet ved Lovens Bestemmelse. Jeg skal se bort fra, at den ærede Minister derved viser sig ikke at være paa det rene med, hvorledes Lovens Tanke er at opfatte. Det er ikke det eneste Tilfælde, hvor den ærede Minister ved Anvendelsen af Love viser sig ikke at være paa det rene med den Hensigt, hvori Loven er bleven givet. Bortset herfra maa jeg erkende, at medens der er meget at indvende mod Ministerens Standpunkt, har det dog den ubestridelige Fordeel at være forstaaeligt. Den Tanke, der ligger i den ærede Ministers Standpunkt, er: vi alene vide. Det er ham, der vil bestemme paa egen Haand; først naar han har givet Pengene ud, vil han komme til Rigsdagen med Meddelelse derom til behageligst Godkendelse. Det er imidlertid denne Stilling, som vi mene, at Rigsdagen ikke kan modtage. Langt mindre forstaaeligt er derimod det Standpunkt, ud fra hvilket det ærede Mindretal mener at burde give Ministeren sin Tilslutning. Mindretallet har den Opfattelse, at ved at gaa mod Flertallets Forslag, sikrer Rigsdagen sin Indflydelse. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt at sige noget yderligere til Gendrivelse af denne Opfattelse. Det er visse- lig heller ikke for at sikre Rigsdagens Indflydelse, at Ministeren modsætter sig Flertallets Forslag. Jeg vil endnu kun tilføje, at naar Flertallet indskrænker sig til at foreslaa, at Forslagene om Anvendelsen af disse 2 Mill. Kr. skal forelægges Rigs-